

Barnasíðan

Lívsvatnið

Einaferð voru það triggir beiggjar og systir teirra. Tey voru so góð hvørt við annað. Tey búðu í einum lítlum húsum,

men arbeiddu so nógv, at tey skjótt kundu byggja sær eitt slott. Tá ið fólk ið hevði sæð það, hildu tey at har skuldi eisini vera ein kirkja. So systkini arbeiddi enn meira og skjótt høvdu tey bygt eina kirkju.

Ein gamal maður sum var har segði: »Ja, ja, hatta er flott, men tit mugu fáa fatur á Lívsvatninum, og málfuglin og eina grein av trænum, sum hann situr í.«

»Hvar fæst fatur á tí?« spurdu systkini.

»Farið til myrka fjallið,« segði hann, »og har munnu tit finna það sum tit vilja. Takið henda knívin, og meðan blaðið á honum enn er reint, hendir onki, men tá ið blóð kemur á knívin, vita tit at okkurt er hent.«

Tann gamli maðurin fór, og systkini hugdu eftir honum.

Fáar dagar seinni ætlaði elsti beiggin at fara, meðan hini trý voru eftir heima. Hann gekk leingi, og knappliga á hann eitt trøll.

»Hvar fert tú?« spurdi trøllið.

»Eg leiti eftir lívsvatninum,« segði tann ungi maðurin.

»Nógvir eru farnir at finna það, men ongin er komin aftur, og tú fert heldur ikki at koma aftur, gerst tú ikki sum eg sigi tær. Far eftir hesari gøtuni, sum liggur upp fjallið, á vegnum fert tú framvið nógvum steinum. Hygg ikki at teimum, og nert heldur ikki við teir, sjálvt um teir arga teg og flenna at tær, tú mást als ikki venda tær við, tí gert tú það, verður tú til ein stein.«

Ungi maðurin takkaði trøllinum, og gekk víðari. Eftir eini løtu sá hann tað stóra fjallið. Hann klintraði upp, men tá hoyrði hann at onkur tosaði um hann. Hann hoyrði røddir. Ungi maðurin hoyrði røddirnar arga seg, og spotta, og knappliga kundi hann ikki tola tað meir, og tók ein stein og vendi sær við. Hann bleiv til stein.

Systkini sóu, at knívurin bleiv tað bera blóð, og næstelsti beiggin fór. Hann mætti eisini trøllinum, og hoyrði hann eisini at steinarnir spottaðu hann, men hann gekk víðari til hann var

Sólrun H. Njalsdóttir eitur gentan her á myndini. Hon er í praktikk á Sosialinum, og hevur ungdómssíðu og barnasíðu.

næstan komin fram, men tá hoyrði hann, at hansara beiggi spottaði hann, hann vendi sær við og beinanvegin bleiv hann at steini.

Tann yngsti fór, tá ið tey sóu at knívurin var allur í blóði. Tað hendi júst tað sama við honum, hann hoyrði at beiggjar hansara spottaðu hann, og mátti hann so venda sær á, og bleiv hann sjálvandi til stein.

Systir teirra sá skjótt, at knívurin var tað bera blóð, og tók tí mat og annað við og fór av stað.

Hon gekk leingi til hon sá trøllið.

»Hvur tú sæð triggjar ungar menn fara her framvið? spurdi hon.

»Ja,« segði tað. »Eg sá teir fara her framvið, men eg havi ikki sæð teir síðani.«

»Hvussu kann eg bjarga teimum, og finna lívsvatnið?« spurdi hon.

»Far eftir hasari gøtuni, og klintra upp fjallið, so fert tú hoyra steinarnar spotta teg og arga, men lat sum tú ikki hoyrir teir, til tú kemur at lívsvatninum.«

Hon takkaði trøllinum fyri og gekk víðari. Systurin klintraði upp fjallið, og so skjótt sum hon hevði gjørt tað, hoyrði hon røddirnar. Hon vendi sær ikki á, sjálvt um beiggjar hennara bóðu hana um at hjálpa sær, hon lók lívsvatnið, málfuglin og greinina — tá knappliga bleiv alt stilt, og ongin argaði hana meir. Hon gekk so glað og sang allan vegin niðan fjallið, men hon var blivin móð, og stoytti hon vatnið niður á jørðina. Beinanvegin broyttust steinarnir til fólk aftur. Tá ið hon kom heim, gróðursetti hon træið og vætaði tað við lívsvatninum. Træið bleiv stórt, og sera vakrar blómu, komu á træið. Fólk komu allastaðni frá at siggja tað vakra træið, og eisini gentuna, tí øll høvdu hoyrt um hana. Prinsurin hevði eisini hoyrt um hana, og fór hann tí at siggja træið og hana. Hann bleiv beinanvegin skotin í henni, og giftust tey so í kirkjuni, sum systkinini høvdu bygt.